

İşçi Dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

www.uidder.org • Eylül 2008 • No:6

Emperyalist Savaşları Ancak İşçi Sınıfının Mücadelesi Durdurabilir!

Kapitalizmin neden olduğu haksız ve gerici savaşlar, Balkanlar ve Ortadoğu'dan sonra, şimdi de Kafkasya'ya kana bulanmış bulunuyor. ABD emperyalizminin kıskırtmasıyla Gürcistan'ın Güney Osetya'ya saldırması ve Rusya'nın devreye girmesiyle binlerce kişi katledildi. Kentler ve köyler yakılıp yıkıldı, on binlerce insan çaresizce evlerini terk etti. Kafkasya işçi ve emekçi sınıfları bir kez daha emperyalist ve kapitalist devletlerin çıkarlarının kurbanı oldular. Bu savaş şimdilik yatışmışsa da, sonraki savaşların tohumlarının atıldığı ve Türkiye'nin de bu kanlı emperyalist oyunun içinde daha fazla yer alacağı bir gerçektir.

Yürütülen savaş bir çıkarlar savaşıdır, enerji yataklarını ve nakil hatlarını, pazar ve yatırım alanlarını paylaşma savaşıdır. Bu savaşın baş sorumlusu ABD emperyalizmidir, ama AB, Rusya, Japonya ve Çin gibi emperyalist güçler de masum değildir. Bu emperyalist güçler de yürüyen paylaşım savaşının bir parçası ve tarafıdır. Fakat Türkiye'nin egemenleri de masum değildir, onlar da bu savaşın bir parçasıdır. Sermaye sınıfı, hükümet ve ordu, Türkiye'nin bölgesel bir güç olmasını yani başka ülkelerin işçilerini de sömürmesini istiyor. Ama bölgesel bir güç olmak demek, silahlanma ve savaş demektir, yürüyen savaşın bir parçası olmak demektir. Türkiye'nin Afganistan'a ve Lübnan'a asker göndermesi, Gürcistan'a silah satması ve askeri eğitim vermesinin nedeni budur. Türkiye'nin tarafsız olduğunu söyleyen hükümet halkı kandırıyor. ABD ve NATO savaş gemilerinin Boğazlardan geçip Karadeniz'e gitmesine izin veren, Türkiye'nin egemenleri değil mi? Son model silahlarla donanmış bu savaş gemilerinin barış yerine savaş getireceği açık değil mi?

Her geçen gün silahlanma daha fazla hız kazanıyor, savaşa ayrılan bütçeler giderek şişiyor ve silah tekelleri muazzam kârlar elde ediyorlar. Dünyada bir yılda silahlanmaya harcanan para, bir trilyon doları aşmış bulunuyor. Silahlanma ve savaş patronlar sınıfı için muazzam kârlar demekken, işçi ve emekçi kitleler için yıkım, işsizlik, açlık

ve sefalet, kan ve gözyaşı demektir. Silahlanmaya ayrılan devasa bütçelerin kaynağını, emekçilerden toplanan vergiler oluşturmaktadır. AKP hükümeti iğneden ipliğe her şeye zam yaparak işçi-emekçi kitlelerin üzerindeki yükü daha da artırırken, silahlanmaya ayrılan bütçeyi şişirmeye devam etmiştir.

Türkiye işçi sınıfı, giderek her yana sıçrayan bu haksız ve gerici emperyalist savaşa alet olmamalıdır. Bu savaş bizim savaşımız değil, egemenlerin çıkarıdır. Sessiz sedasız oturup savaş cehenneminin her yeri yakıp yıkmasına izin veremeyiz. Fabrikalarda, işyerlerinde ve mahallelerde, yani hayatın her alanında emperyalist savaşı teşhir etmeli ve ona karşı örgütlenmeliyiz. Nasıl ki emeklilik yaşımızın yükseltilmesine, sağlık hakkımızın elimizden alınmasına, düşük ücrete ve ağır çalışma koşullarına karşı çıkıp mücadele etmemiz gerekiyorsa, egemenlerin çıkar savaşlarına da karşı çıkıp mücadele etmeliyiz. Gücümüzü savaşa karşı da birleştirmeliyiz.

Türkiye işçi sınıfının çıkarları ile diğer ülkelerin işçilerinin çıkarları ortaktır ve tüm ülkelerin işçileri savaşa karşı ortak bir mücadele yürütmelidir. Bunun tarihsel olduğu kadar güncel örnekleri de bulunmaktadır: geçtiğimiz Nisan ayında Güney Afrika'nın liman işçileri, Çin'den Zimbabwe'ye gönderilen silah sevkiyatına engel olmuşlardır. Keza İsraili pilotlar tutuklanmayı göze alarak Filistinli kadın ve çocukların üzerine ateş açmayı reddetmişlerdir.

Silah ve asker sevkiyatına karşı grevler örgütleyen, silah üretmeyi reddeden işçi sınıfı, egemenlerin çıkar savaşına büyük bir darbe vuracaktır, vurmalıdır. Emperyalist savaşlara karşı işçi sınıfının uluslararası örgütlülüğünü, dayanışmasını ve mücadelesini yükseltelim. Dünyayı bir kanser gibi saran emperyalist savaş virüsünü, ancak dünya işçi sınıfı durdurabilir. Dolayısıyla dünya barışı ancak ve ancak işçi sınıfının mücadelesiyle sağlanabilir.

Emperyalist savaşa hayır!

Dünyaya barış işçilerle gelecek!

Grev Komiteleri

Grev yerleri, sadece işçilerin gözcülük yaptıkları, bekledikleri ve dayanışma ziyaretlerini kabul ettikleri yerler olmamalıdır. Grev işçiler için bir mücadele okuludur. Grev komitesi ise işçileri her gün yeniden örgütleyerek mücadelenin seyrini elinde tutar.

İşçi sınıfının içinde bulunduğu örgütsüzlük ve dağınıklık, kendisini grev mücadelelerinde de gösteriyor. Son yıllarda yaşanan grevlerde, grev komiteleri ya hiç örgütlenmiyor ya da eksik örgütleniyor. Böylece işçiler önemli bir mücadele silahından yoksun kaldıkları için, grevlerde, patronlar karşısında örgütsüz ve dağınık bir manzara çiziyorlar. Oysa grev ya da direnişlerde, işçilerin mücadeleye hazırlanmasında, sevk ve idare edilmesinde ve uzun soluklu bir mücadele yürütülmesinde grev komitelerinin rolü çok büyüktür.

İşçilerin grevi kazanması için örgütlü ve hazırlıklı olmaları gerekir. Patronlar ellerindeki tüm olanakları kullanarak grevi kırmak, işçileri bölmek isterler ve baskılarla greve son vermeye çalışırlar. Patronların saldırılarına karşı durmak ve grevi kazanmak için en temel araçlardan biridir grev komiteleri! Grev ancak işçilerin örgütlü, disiplinli ve ortak mücadeleleri sayesinde kazanılabilir. Patronlara, anti-demokratik yasalara ve grev kırıncılarına karşı, grevi başarıyla sonuçlan-

dırmada grev komiteleri işçilere öncülük eder.

Grev yerleri, sadece işçilerin gözcülük yaptıkları, bekledikleri ve dayanışma ziyaretlerini kabul ettikleri yerler olmamalıdır. Grev işçiler için bir mücadele okuludur. Grev komitesi ise işçileri her gün yeniden örgütleyerek mücadelenin seyrini elinde tutar.

Grev komitesi, yürütülen mücadelenin işçiler lehine sonuçlanması için yapılacak işleri örgütler. Tabanın inisiyatif kazanmasını, işçilerin kendine güvenmesini, mücadele azminin ortaya çıkmasını ve güç kazanmasını sağlar. Yürütülecek tüm işlere grevdeki işçileri katan grev komiteleri, alınan kararları işçiler ile birlikte alarak işçi demokrasisinin küçük bir örneğini sunar. İşbölümü temelinde her işçinin grevde sorumluluk almasını sağlayan grev komiteleri, grevin güvenliğini sağlayarak grev kırıncılarına engel olur. Fabrikalara, sendikalara ve işçi örgütlerine ziyaretler düzenleyerek dayanışmayı örer. Grev yerlerinde eğitim etkinlikleri örgütleyerek işçi sınıfının mücadele tarihinin işçilere aktarılmasında, gelişen siyasi olayların değerlendirilmesinde ve sonuçlar çıkartılmasında grev komitelerine büyük görevler düşmektedir. Grev komiteleri grev boyunca bir yandan patrona karşı işçilerin tetikte beklemesini sağlarken, diğer yandan da grevin gücünü büyütme ve yaygınlaştırmak için mücadeleyi yükseltmeye çalışır.

Tarihsel bir örnek: Netaş Grevi

Netaş Grevi, grevi başarıya ulaştıracak derslerle dolu tarihsel bir örnek teşkil eder. 1986 yılında, 3150 işçiyle başlayan ve kazanımlarla biten grev, tam 93 gün sürmüştü. 12 Eylül'ün etkilerinin devam ettiği olağanüstü koşullarda, greve çıkmanın imkânsız denildiği bir dönemde başlayan Netaş grevi, nasıl kazanılmıştı? Netaş işçileri greve aylar öncesinden komiteler kurarak hazırlanmışlardı. İşçilerin öncülüğüne soyunan grev komitesi, tüm işçilerin güvenini kazanmıştı. Her gün en az 500 işçi grevde aktif rol alıyordu. Grev yerinde 163 işçi her an tetikte bekleyerek nöbet tutuyordu. Bir tek işçi dahi farklı işte çalışmıyordu. Maddi sorunlarını çözmek için sınıf içinde dayanışma kampanyaları organize ediyorlardı. Grevle dayanışmayı sendikalara, fabrikalara, mahallelere ve ailelere kadar giderek, bizzat kendileri örgütlediler. Netaş işçilerinin iç örgütlenmeleri disiplinli ve sağlamdı. Grevci işçiler biliyorlardı ki, tüm işçi sınıfı adına kavga veriyorlardı. Seslerini Türkiye işçi sınıfının yanına sıra, Avrupalı kardeşlerine de ulaştırmayı başarmışlardı. Netaş işçilerinin yürüttüğü bu zorlu ve başarılı mücadele, bu mücadelenin kazanılmasında kilit önemde olan grev komitelerinin örgütlenmesi bugün de örnek alınmalıdır.

Önceki işçi kuşaklarının kahırlı mücadelelerinden doğup gelişen grev komiteleri, işçi sınıfı için evrensel bir mücadele aracıdır. Tüm engellemelere rağmen bugünün genç ve deneyimsiz işçi kuşaklarıyla işçi sınıfının tarihsel mücadele araçlarını buluşturmalıyız. Mücadelenin başarıya giden zorlu yolu ancak örgütlü güçle aşılabılır. Geçmişte olduğu gibi bugün de, grevi kazanmak için grev komitelerimizi kurup mücadeleyi daha örgütlü ve bilinçli bir şekilde sürdürmeliyiz. Doğru bir örgütlenmeye sahip, gereken araçlarla donanmış bir mücadele, patronlar sınıfının yüreğine korku salacak ve kazanan işçiler olacaktır. Unutmayalım ki **“işçi sınıfı ya örgütlüdür ve her şeydir ya da örgütsüzdür ve hiçbir şeydir!”** ■

UNO'da İşçiler Direnişte

İMES sanayi sitesinde bulunan UNO unlu mamuller fabrikasında **işçi kıyımı** yaşandı. Tek Gıda-İş sendikasına üye oldukları, sendikadan istifa etmedikleri ve **sendikalaşma çalışmasına** devam ettikleri için **11 işçi işten atıldı**. Bu işçilerden 10'u fabrika önünde direnişe başladı.

Yaklaşık 500 işçinin çalıştığı fabrikada sendikal örgütlenme çalışmaları Tek Gıda-İş sendikası öncülüğünde iki yıl evvel başlamıştı. **Baskılar nedeniyle** işçilerin çoğunluğu sendikadan istifa ettirildi. Ülker Gıda'nın UNO'ya ortak olmasıyla beraber işçiler, **patronlar eliyle Öz-Gıda-İş sendikasına üye yapılmaya** başlandı. İşçilerin büyük çoğunluğu Öz-Gıda-İş sendikasını **patron sendikası** olarak niteliyorlar ve üye olmak istemiyorlar. İşçiler, "**uzlaşmacı, pat-**

ron yanlısı, işçi haklarını savunmayan sendikacılara güvenmediklerini" dile getiriyorlar.

Ekmek ve unlu mamuller üretimindeki işçiler 3 vardiya halinde çalışıyorlar. Yıllardır düşük ücretle ve **yoğun mesailerle** çalışıyorlar. Ziyaret ettiğimiz işçiler, fabrikada çok sayıda iş kazası yaşandığını söylüyorlar. Arkadaşlarının parmak kopması nedeniyle sakat kaldığını, yoğun çalışma nedeniyle **bel fıtığının arttığını** dile getiriyorlar.

Direnişte olan işçiler kendi elleriyle hazırladıkları "**birlik olursak kazanırız**", "sendikalı olduk işten kovulduk" dövizleriyle UNO'daki ve çevre fabrikalardaki işçilere seslerini duyurarak işçi kardeşlerinden destek almaya çalışıyorlar. **ABB işçilerinin** kendilerini desteklemesinden mutluluk duyduklarını ifade ediyorlar. Fabrika içinden de destek aldıklarını ifade

eden işçiler, "**bizler direnişe başlamasaydık çok sayıda işçi şimdi sessiz sedasız işten atılmış olacaktı**" diyorlar. Sabah yürüyerek direniş yerine gelen işçiler, işbaşı saatinde servisteki işçi arkadaşlarına seslenerek direnişlerine destek bekliyorlar.

İMES sanayi bölgesinde **UMUR ve YASAN** işçilerinin ardından UNO işçileri de sendikalaştıkları için işten atıldılar. İşten atılmaların, düşük ücretin ve ağır çalışma koşullarının hüküm sürdüğü bu sanayi sitesinde **işçilerin büyük çoğunluğu örgütsüz**. Kölece çalışma koşullarına son verecek olan, işçilerin birlik olması, örgütlenmesi ve patronlara karşı mücadele etmesidir.

Direnişçi UNO İşçisi Yalnız Değildir!

Uzel İşçilerinden Basın Açıklaması

■ Gebze'den UID-DER üyesi işçiler

Uzun bir süre önce, **ücretlerini alamadıkları** için direnişe geçen UZEL işçileri, 1 Eylülde Gebze Cumhuriyet Meydanında bir basın açıklaması düzenlediler.

Basın açıklaması esnasında işçiler, "**İşçiler burada Türk Metal nerede**", "Türk Metal Uzel'den defol", "**Türk Metal bizi kaç sattın**" gibi, Türk Metal sendikasını da eleştiren sloganlar attılar.

İşçiler, Türk Metal'in kendilerinin yanında olacak yerde **patronlarla anlaşma** yoluna giderek işçilere sahip çıkmadığını ifade ettiler. Uzel işçilerinin emeğinin karşılığını alana kadar mücadele edeceklerini belirten işçiler, hem patrona hem de Türk Metal sendikasının başına çöreklenmiş **sendika bürokrasisine karşı mücadele** etmeye kararlı olduklarını dile getirdiler. Eyleme yaklaşık 100 işçi katıldı. Ayrıca çevreden de basın açıklamasına katılım oldu.

Uzel işçilerinin dediği gibi, **Türk Metal sendikası işçilerin çıkarlarını değil patronların çıkarlarını savunuyor**. Birçok fabrikada olduğu gibi Uzel'de de işçileri sürekli susturma rolünü üstleniyor. Ancak biz işçiler şunu çok iyi

bilmeliyiz: Asıl sahibinin biz olduğumuz sendikalarımızı mücadeleciler sendikalara dönüştürebilmek bizlerin ellerinde. Onun için en gerici sendikalarda bile **militan sınıf mücadelesini** yükseltmeliyiz. Sınıf mücadelesinin önündeki tüm engelleri ortadan kaldırabilecek yegâne güç, sınıf bilinci ile donanmış **örgütlü işçi sınıfıdır**. Sendikalarımızın tepesine çöreklenmiş bürokratları da ancak bu güç defedebilir. ■

ASSİSTT Çağrı Merkezi İşçileri Direnişte

İşten atılan ASSİSTT işçileri, 7 Eylül Pazar günü yaptıkları bir basın açıklamasıyla direnişlerini başlattıklarını duyurdular. Türk Telekom'a bağlı **TTNet çağrı merkezinin** taşeron firması olan ASSİTT bünyesinde, İstanbul'da yaklaşık **600**, Ankara'da ise **650** işçi çalışıyor. **Taşeron sistemini** kendi çıkarları doğrultusunda istedikleri gibi kullanan patronlar, buralarda çalışan işçileri azgınca sömürmekte, zamanı geldiğinde grev kırıcısı olarak kullanılmaktadırlar. Bunun bir sonucu olarak **TTNet işçileri de Telekom işçilerinin grevinin kırılması için Telekom'un bünyesinde gösterilmiş ve grevin ertesinde tekrar ASSİSTT'e alınmışlardı.**

TTNet işçileri Ankara'da geçtiğimiz yıl **Haber-İş sendikasına üye oldular** ve yetki davasının sonucunu bekliyorlar. Ankara'da başlayan bu mücadele İstanbul'a da sıçradı ve **İstanbul'da da örgütlenme çalışması başlatıldı.** Fakat işçilerin örgütlü gücünden korkan patron bizzat bu örgütlülüğü dağıtmak ve işçiler üzerindeki sömürü gücünün kırılmasını engellemek için saldırılara başladı.

İşçiler hem yapılan baskıları protesto etmek hem de iki yıldır zamsız çalıştıklarını ve zam taleplerini duyurmak için **31 Temmuzda iş bırakma eylemi** gerçekleştirmişlerdi. Bu eylem sayesinde %10 maaş zammı ve %10 prim zammı almayı başarmışlardı. Fakat patron bunun üzerine **11 işçiyi işten attı.** Atılan işçiler basın açıklamasında bu saldırıların onları yıldıramayacağını söylediler: "Yıllar yılı düşük ücretlere, ağır çalışma koşullarına ve şef baskılarına sesimizi çıkarmadan çalıştık. Gece gündüz çalışmamızın bedelini kimimiz hastalanarak, kimimiz psikolojisi bozularak ve kimimiz de hakaretlere maruz kalarak ödedik. Fakat artık bıçak kemiğe dayandı. Assist işçisi yaşadığı sorunları çözmek için örgütleniyor, bilinçleniyor ve mücadele ediyor. Bu mücadele hepimizin mücadelesidir. Bizler ancak bu mücadeleye katılarak çalışma koşullarımızı düzeltebiliriz. Sıranın bize gelmesini beklemeden, bana bir şey olmaz demeden gücümüzü birleştirelim. Biz çalışmazsak hayat durur, patronlar

pes eder" dediler.

İşçiler taleplerini şöyle sıraladılar:

1. Atılan işçiler derhal geri alınsın!
2. Ücretlerimiz iyileştirilsin!
3. Takım liderleri baskısı son bulsun!
4. Mola sürelerimiz arttırılsın!
5. Tuvalet ve yemek molaları üzerindeki baskıcı ve keyfi uygulama son bulsun!
6. Düzenli sağlık kontrolleri yapılsın!
7. Sendikalaşma hakkımız engellenmesin!
8. Gece vardiyalarına ek ödeme yapılsın!

TTNet çalışanları her geçen gün daha da yoğunlaştırılan **performans baskısına** maruz kalmakta ve bütün mola ve yemek saatleri **insani ihtiyaçlara** göre şirketin kâr amacına bağlı olarak planlanmaktadır. Bilgisayar karşısında **radasyon** etkisine maruz kalan çalışanlar, diğer taraftan telefon başında sürekli olarak **sinir harbiyle** boğuşmaktadır. Müşteriyi memnun etmemenin bedeli maaş kesintisi olurken, tıpkı Marport işçilerinde olduğu gibi **rapor almak da işten atılma sebebi** haline gelmektedir.

TTNet işçileri daha insani bir çalışma sistemine geçilmesini talep etmektedirler. Bu mücadelelerini işyeri önündeki **oturma eylemleriyle** ve **sürelili açlık grevleriyle** pekiştireceklerini ifade ediyorlar. TTNNet işçilerinin bu haklı ve onurlu mücadelelerinin yanında olmalıyız. ■

E-Kart Grevi Devam Ediyor

■ Gebze'den UID-DER üyesi işçiler

Gebze Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Eczacıbaşı ve Giesecke & Devrient (Almanya) ortaklığına ait E-Kart fabrikasında, işçilerin yürüttüğü grev **üçüncü ayna** yaklaşıyor.

70. gününde UID-DER olarak grevdeki işçi dostlarımızı **ziyaret ettik.** Grev yerine attığımız sloganlar ve alkışlar eşliğinde yürüdük. Bizi alkışlarla karşılayan grev gözcüsü işçi dostumuzla yaptığımız sohbet, grev gözcüsü arkadaş, yürüttükleri **grevin başarıya ulaşacağı** inancının tam ol-

duğunu dile getirdi. Sürecin her geçen gün daha iyiye gittiğini de vurguladı.

E-Kart işverenin almış olduğu siparişleri Alman ortağı Giesecke & Devrient'e kaydırmaya çalışmasına, orada örgütlü olan **Verdi sendikası da karşı durmuştu.** Bu uluslararası destek E-Kart işçilerinin mücadelesinde anlamlı bir yere sahip.

E-Kart işçileri emin adımlarla grevlerini başarıya taşımaya çalışıyorlar. Bu gibi grev ve direnişlerde dayanışma ağının örebilmek büyük önem taşımaktadır. Patronlar sınıfının saldırılarına karşı güçlü bir direnç gösterebilmek ve işçi sınıfının mücadelesini daha yukarıya taşımak için **ÖĞREN, ÖĞRET, ÖRGÜTLE...**

Yaşasın Sınıf Dayanışması!

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği!

Metal Sektöründe TİS Görüşmeleri Başladı

■ Gebze'den bir metal işçisi

Ağustos ayında yaklaşık yüz bin metal işçisini ilgilendiren Grup toplu iş sözleşmesi görüşmeleri (TİS) başladı. TİS görüşmelerinde patronlar adına MESS, metal işçileri adına ise Birleşik Metal-İş (DİSK), Çelik-İş (Hak-İş) ve Türk Metal (Türk-İş) sendikaları masaya oturuyor.

Ülke ekonomisinde önemli bir yere sahip olan metal sektörü özellikle son yıllarda büyümenin ve kâr oranlarının yüksek oluşuyla göze çarpıyor. Son on yılda çalışan işçi sayısında da artış söz konusu, fakat ortalama ücretler asgari ücret düzeyinde. Giderek düşen ve enflasyonla birlikte sürekli eriyen ücretler, 12 saati aşan çalışma koşulları ve esnek çalışma dayatması, metal işçilerinin hayatını katlanılmaz kılıyor. Bu yüzden on binlerce işçi bu TİS görüşmelerinden çıkacak zam oranlarını bekliyor.

Görüşme masasına oturan sendikaların, toplu sözleşme taslaklarını işçilerin istekleri doğrultusunda hazırladıklarını düşünmek ise olanaksız. Türk Metal'in tutumunu uzun uzadıya anlatmamıza gerek yok. Hoşnutsuz olan sendikalı işçiler Gebze şubesine sık sık gidip sözleşme taslağı hakkında bilgi almaya çalışıyorlar. Türk Metal'e üye bir fabrikada çalışan bir metal işçisinden durum hakkında bilgi istediğimde bana şunları söylüyor: "Sendikamıza gidip taslağı soruyoruz. Neler yaptıklarını ve hazırlanan taslağın içeriğini öğrenmek istediğimizi belirtiyoruz. Aldığımız cevap taslağın internet sitesinde yer aldığı ve oradan bakabileceğimiz şeklinde oluyor. Kaçamak cevaplarla bizi idare etmeye çalışıyorlar. Üstüne basa basa ülkedeki krizden bahsediyorlar. Sendika yöneticisine bu krizin sorumlusunun biz olmadığını ve patronların krizini neden ön plana çıkardıklarını sorduğumda ise bana tuhaf bakışlarla bakıyor. Başka fabrikalardan işçilerin de sık sık gelip şube yönetimini sıkıştırdığını duydum. Bizim aslında diğer fabrikadaki işçi arkadaşlarımızla görüşüp ortak bir şekilde şubeye baskı yapmamız gerekiyor."

Çelik-İş sendikasında da sessizlik hâkim. Sorulmadığı takdirde açıklanan hiçbir şey olmuyor. Bazı sıkıştırıcı sorulardan sonra ise temsilciler şöyle bir cevap veriyorlar: "Biz ne yapsak boş. Sonuçta MESS'in alacağı kararı uygulamaktan başka çaremiz yok. Sonucu bekleyeceğiz. Ama diğer sendikalardan daha geri koşullarda bir sözleşmeye imza atmayacağız." Bir yandan işçilere pasif bir tutum takınmaları öğütlenirken aynı zamanda sendikalar arası rekabet de vurgulanmadan geçilmiyor.

Birleşik Metal-İş ise hazırlanan taslağı MESS'ten önce işçilere sundu. Sendikanın sitesinde yapılan açıklamalarda özellikle Türk Metal sendikasının tutumları ağır bir dille eleştiriliyor ve işçiler dikkatli olmaya çağırılıyor. Özellikle de patronların esnek çalışmayı sözleşmeye geçirmeye çalışacakları ve Türk Metal başkanının buna karşı çıkmayacağını açıkladığı vurgulanıyor.

Sonuç olarak, sendika bürokratlarının bu tutumları, tabandaki işçilerin sürecin dışına itilmelerinden ve militan bir mücadele yürütememelerinden kaynaklanmaktadır. Meydanı boş bulan sendika bürokratları istedikleri gibi at koşurmakta ve militan öncü işçilerin de önünü kesmektedirler. '80 öncesi işçi hareketinde metal işçileri ve sendika-

ları önemli bir yer tutmuştur. Yürüttükleri militan mücadele ile bugünlere önemli deneyimler bırakmışlardır. Biz yeni kuşak işçilerin de bir an önce silkinmesi ve mücadeleye atılması gerekiyor. Sendikaların biz işçilere ait olduğunu bilmeli ve evimizi kirleten haşereleri temizlemeliyiz. Sadece sözleşme döneminde tepkimizi dile getirmekle bir şey elde edemeyiz. Patronların örgütlü bir şekilde yürüttüğü saldırılara karşı örgütlü bir şekilde mücadele yürütmeliyiz. Unutmayalım ki **birleşen işçiler yenilmezler!**

Deri işçilerinden Desa ürünlerini boykot çağrısı

23 Ağustos günü direnişteki Desa deri işçileri, Tuzla deri işçileriyle birlikte, Desa'nın Nişantaşı'nda bulunan satış mağazası önünde bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında Desa-Deri **ürünlerinin boykot edilmesi** ve internet sitesine e-mail yoluyla tepkilerin dile getirilmesi istendi. Çeşitli kurumların ve kadın örgütlerinin de destek verdiği basın açıklamasına bizler de **ÜİD-DER'li deri işçileri** olarak destek verdik.

Basın açıklamasını okuyan Deri-İş genel örgütlenme sekreteri Gürsel Menteşe, Düzce Desa'da direnişçi işçilerin polis tarafından yoğun baskı gördüğünü, Desa patronunun işçilerin cep telefonlarına tehdit mesajları gönderdiğini, Sefaköy Desa'daki direnişçi işçi Emine Arslan'ın direnişe ailesi ile birlikte devam ettiğini, ona da "**kaldırım işgali**" bahanesiyle 62 YTL para cezası kesildiğini, tüm bunlara rağmen direnişçi işçilerin mücadelede kararlı olduklarını belirtti.

Basın açıklamasının dönüşünde, Düzce Desa işçilerine, ÜİD-DER'in *İşçi Dayanışması* adlı bültenini tanıtarak son sayımızdan birer tane bıraktık.

Dünyanın pek çok ünlü markalarına üretim yapan Desa-Deri'de, işçilerin aldıkları ücretle yaşamlarını sürdürmeleri olanaksızken, patron kârına kâr katıyor.

Desa'nın örgütlenmesinin oradaki sanayi bölgesi için de çok önemli olduğunu söylüyordu bir direnişçi işçi. **Sadece bir tane örgütlü işyeri var**, o da bölgeye başka yerden taşınarak gelmiş. Bu anlamıyla Desa'nın örgütlenmesi aynı zaman da Düzce'nin örgütlenmesi olarak görülüyor.

Birimize yapılan hepimize yapılmıştır şiarından hareket ederek Desa Deri işçilerini yalnız bırakmayalım. Direnişlerine desteği büyütelim. ■

Mücadele etmeyen kazanamaz!

VOLVO İşçileri İşten Atılma Tehdidi Altında

■ İsveç'ten bir işçi

Volvo işçileri, bürokratik sendika yönetimine karşı harekete geçiyor. İsveç otomotiv tekeli Volvo'da işçiler işten atılmaya karşı huzursuz.

Son aylarda 3 bine yakın işçi çıkartan Volvo'nun işten atılmaya devam etmesi üzerine işçiler sendikayı harekete geçmeye zorluyor. Volvo işçileri toplu sözleşme görüşmeleri öncesinde, sendikaya, geniş katılımlı bir işçi toplantısı yapma çağrısında bulundular. İşçiler, bürokratik sendika yönetimine, "Sözleşme görüşmelerini kapalı kapılar arkasında yapmayın, işçilerin söyleyeceklerini dinlemeden önce bir şey imzalamayın!" uyarısında bulundular. Sözün bittiği yerde grev başlar diyen işçiler, işten atılma korkusuyla yaşadık-

larını, "yeni bir iş bulabilir miyim", "atılmazsam işten atılanlar nedeniyle iş yüküm çok mu artacak" gibi sorularının yanıtlanacağı bir toplantının zorunlu olduğunu dile getiriyorlar. İşçilerin suskun kalmakla suçladığı sendika ise, yeni işten çıkarmalar söz konusu olmayacağı için böylesi bir toplantıyı gereksiz bulduğunu açıkladı.

Volvo'daki sınıf bilinçli işçilerin de vurguladığı gibi, "Mücadele etmeyen kazanamaz! Sınıfa karşı sınıf! Tek silahımız örgütlü olmak!". ■

Pakistan'da Kadın İşçiler Örgütleniyor

Pakistan'da pek çok şirket üretim maliyetlerini düşürmek için, giysi aksesuarları, takı, ayakkabı dikimi, nakış, halı dokuma gibi işleri kadınlara, kendi evlerinde ürettiriyor.

Böylelikle patronlar hem üretim alanından tasarruf ediyor hem de işçilerin yemek, ulaşım, sigorta primi gibi maliyetlerinden kaçınmış oluyorlar.

Bu tür işlerde çok düşük ücretler karşılığında üretim yapan kadınlar, her türlü iş güvencesinden yoksun, sağlık ve emeklilik gibi en temel sosyal haklardan bile faydalanamadan sömürülüyorlar. Hiçbir yasal statüleri veya hakları yok. Pakistan'da patronlar için kendi evlerinde üretim yapan yaklaşık 10 milyon kadın işçi var.

İşçi örgütlerinin 2 eyalette 3 yıldır sürdürdüğü çalışmalar sonucunda evde çalışan kadınlar 11 ayrı kooperatif bünyesinde örgütlendiler. Kooperatiflerde başlayan örgütlenme "Pakistan Ev İşçileri Sendikasının" çatısı altında birleştiriliyor. 22 Ağustosta Lahor'da toplanan ulusal kongreye 500 delege katıldı ve 25 kişilik bir Yürütme Kurulu seçildi.

Birbirlerinden yalıtık halde çalışmalarına rağmen ülke çapında örgütlenmeye girişebilen ve ülke tarihinde ilk defa sendikalaşan Pakistanlı ev işçileri, işçi sınıfının örgütlenmek üzere hiçbir engel tanımaması gerektiğini bir kez daha ispat ediyorlar. ■

Güney Afrikalı İşçiler Hayat Pahalılığını Protesto Etti

Güney Afrikalı işçiler elektrik ve gıda fiyatlarındaki artışı ve hayat pahalılığını protesto etmek üzere 6 Ağustosta ülkede 1 günlük genel grev gerçekleştirdi. Güney Afrika Sendikalar Kongresinin çağrısıyla yapılan grevde onbinlerce işçi sokaklara döküldü. Protesto grevi tüm ülkede hayatı felç etti. Volkswagen, Toyota, Mercedes-Benz ve Ford gibi dev otomotiv fabrikaları, altın ve kömür madenleri 1 günlüğüne kapandı. Tekstil sektöründe işçilerin greve katılımı %93 oldu. Ulaştırma sektörü tamamen durdu. Okullar kapalı kaldı.

İşveren örgütleri yaptıkları açıklamalarda “ülke ekonomisinin zaten yaşlandığını, grev yüzünden üretim kaybına uğradıklarını, işçilerin böyle eylemler yapmamaları gerektiğini” söyleyerek bolca sızlandılar. ■

Hindistan'da Genel Grev

Hindistan'da havayolu, demiryolu ve bankacılık sektörlerinde çalışan milyonlarca işçi, artan enflasyonu ve hükümetin işçi düşmanı politikalarını protesto etmek üzere 1 günlük genel grev gerçekleştirdi. Hızla gelişen telekomünikasyon sektöründeki işçilerin greve katılımı, grevin büyük bir başarıyla gerçekleşmesinde önemli rol oynadı. Havayolu, demiryolu ve karayolu taşımacılığı 1 günlüğüne durdu. Bir sendika sözcüsü, eylemin, “hükümetin yerli ve yabancı şirketleri ve spekülörleri daha fazla şımartmaması yönünde bir uyarı” niteliği taşıdığını söylüyordu.

Greve bankacılık sektöründeki 900 bin çalışan destek verdi. Hükümetin çalışan sayısını azaltmak üzere tüm devlet bankalarını birleştirme planları protesto edildi. Hindistan'da başta gıda olmak üzere tüm malların fiyatlarındaki artış özellikle dar gelirli emekçi sınıfların yaşamını giderek zorlaştırıyor. ■

Güney Kore'de İşçi Mücadelesi Devam Ediyor

Hyundai yönetimi, işçilere, toplu sözleşme görüşmelerindeki anlaşmazlığı sona erdirme çağrısı yaptı. 45 bin Hyundai işçisinin üye olduğu sendika geçtiğimiz ay boyunca ücretlerin yükseltilmesi ve çalışma koşullarının düzeltilmesi talepleriyle bir dizi iş durdurma eylemi gerçekleştirmişti. Bu kısmi grevler sonucunda Hyundai, bir ay içerisinde 236 milyon dolarlık üretim kaybına uğradı. Dünyanın 6. büyük otomobil üreticisi olan Hyundai, maliyetlerin sürekli arttığını, buna karşın satışların azaldığını açıkladı.

Kapitalist ekonominin krizinin derinleşmesi, patronların işçi haklarına daha fazla saldırmasını gündeme getiriyor. Buna karşı işçilerin eylemlilikleri artıyor. Burjuva devletler ise işçi hareketine saldırarak işçi düşmanı karakterlerini gözler önüne seriyorlar. Temmuz ayı başlarında genel grev çağrısı yaptıkları gerekçeyle Kore Sendikalar Konfederasyonu (KCTU) üyesi bazı sendikaların liderleri hükümet tarafından tutuklandı.

Tutuklanan sendika liderlerinin serbest bırakılması için başlatılan, Güney Kore hükümetini protesto kampanyası ise devam ediyor. ■

ABD'de 27 Bin Boeing İşçisi Grevde

ABD'nin çeşitli eyaletlerindeki Boeing uçak fabrikalarında çalışan 27 bin işçi greve çıktı. 6 Eylül sabahı başlayan grevde, işçiler Boeing yönetimine ateş püskürdüler. Boeing yönetimi işçilere reel ücretlerde düşüşü, işçilerden kesilen sağlık primlerinin artırılmasını ve çeşitli yardımların kesilmesini öngören bir sözleşme dayatıyor. Yüzde 6'yı geçen yıllık enflasyona rağmen firma yönetimi işçilere önümüzdeki üç yıl için toplam yüzde 11 zam öneriyor.

Boeing işçileri şirketin işçi sayısını azaltma ve sendikasılaştırma planlarına karşı da mücadele ediyor. Şirketin işçi sayısı son on yılda 60 binden 27 bine indirildi. İşçi sayısını alabildiğine düşüren ve üç kişinin yapacağı işi bir kişiye yaptıran Boeing, her yıl milyarlarca dolar kâr ediyor ama bununla da yetinmeyip daha fazlasını istiyor. Bunun için de işçilere sağlık giderlerini kendi ceplerinden karşılamalarını, ücretlerinin alabildiğine düşmesini, çalışma saatlerinin uzamasını, çeşitli üretim birimlerinin sendikasılaştırılmasını dayatıyor. ■

Marport Liman İşçileriyle Dayanışma Etkinliği

Grev ve direnişler, sınıf mücadelesinde işçiler için önemli bir okuldur. Derneğimiz de bu bilinçle, hem grevci işçilere destek sunmak hem de faaliyet yürüttüğü alanlardaki genç işçileri grevci işçilerle buluşturarak bu okulu tanımasını sağlamak amacıyla grev ve direnişlere çeşitli ziyaretlerde bulundu. UİD-DER olarak Desa Deri, E-Kart, Unilever, Marport, Çağ Temizlik, TTNNet, UNO, TEGA ve Brilliant işçilerini mücadelelerinde yalnız bırakmadık. Elimizden geldiği kadar mücadelelerine omuz vermeye, geçmişin mücadele deneyimlerini aktarmaya ve farklı fabrikalardan-işyerlerinden işçiler arasında dayanışma ağını örmeye çalıştık.

Halen direnişte olan Marport Liman işçileriyle birlikte düzenlediğimiz dayanışma etkinliği, bu açıdan anlamlıydı. Direnişlerinin 46. gününde, UİD-DER'li işçilerden oluşan İşçi Korosu ve Müzik Grubumuz marşlarla, türkülerle, halaylarla Marport işçilerine güç ve moral verdiler. Şiir grubumuz da, işçi sınıfının devrimci şairlerinden derlenmiş kavga ve umut dolu şiirlerle etkinliğimize renk kattı, Marport işçilerine bu kavga yalnız olmadıklarını bir kez daha hatırlattı, sınıf dayanışmasının güzelliğini gösterdi.

Etkinliğimiz, derneğimizi tanıtan bir sinevizyon gösterimiyle başladı. Ardından bir temsilci arkadaşımız, etkinliğin, haklı bir kavga yürüten Marport işçilerine destek olmak ve moral vermek amacıyla düzenlendiğini anlatan bir konuşma yaptı. Program, Marport işçileri adına bir işçi kardeşimizin konuşmasıyla devam etti. Son bölümde yer alan Sınıf Kürsüsünde ise hem UİD-DER'li işçiler hem de Marport işçileri söz alarak, örgütlenmenin öneminden ve zorluklarından, mücadele deneyimlerinden bahsettiler. Bir Marport işçisinin "12 yıllık işçiyim, bu kadar sıcak bir ortam, bu kadar güzel bir atmosfer hayatım boyunca hiçbir yerde görmedim" demesi ve bir diğeri de bizi "bundan sonra ailem sizsiniz" diyerek uğurlaması, etkinliğimizin amacına ulaştığının bir göstergesiydi.

Gerek etkinliğimizin içeriğiyle gerekse de örgütlülüğümüz ve disiplinimizle, Marport işçilerine işçi sınıfının mücadele tarzını ve deneyimlerini göstermeye, aktarmaya çalıştık. Çünkü grev ve direnişlerdeki işçi kardeşlerimizin en büyük sorununun bilinçsizlik ve örgütsüzlük olduğunu iyi biliyoruz. Diğer grev ve direniş yerlerine düzenlediğimiz ziyaretlerimizde de aynı perspektifle hareket ediyoruz.

Temsilciliklerimizde de etkinliklerimiz devam ediyor. Esenler temsilciliğimizde gösterilen Kara Nisan filminde, 1994 yılında küçük bir Afrika ülkesi olan Ruanda'da, çıkar peşindeki emperyalist güçlerin ve yerel iktidarların yürüttüğü korkunç katliam anlatılıyordu. Bu katliamda, bir ay gibi kısa

bir süre içerisinde 1 milyon insan öldürülmüştü. Filmin ardından yapılan sohbette, bir işçi arkadaşımız, "sermaye düzeni sürdükçe bu katliamlar da sürecek, kapitalizm bizi öldürmeden biz onu öldürelim" diyerek, ne yapılması gerektiği konusunda en özlü cevabı vermiş oldu. Benzer şekilde Ankara Tuzluca'yı'da da işçi çocuklarına yönelik olarak *Tavuklar Firarda* filmi gösterildi. İşçi sınıfının çocuklarının ileride mücadeleciler birer işçi olmalarının, küçük yaşlarda alacakları sınıf bilincine bağlı olduğunu biliyoruz. Filmde verilen "asıl çitler beynimizde" mesajı, bu açıdan anlamlıydı ve sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurmanın mümkün olduğunu anlatıyordu.

Etkinliklerimizin yanı sıra, derneğimizin **İşçi Dayanışması** bültenini fabrika önlerinde ve sanayi bölgelerinde dağıtmaya devam ediyoruz. İşverenlerin ve onların

uşaklarının tüm engellemelerine rağmen bu faaliyetimiz devam edecek. Amacımız, işçiler arasındaki dayanışmayı örmek, işçilerin yaşadıkları dünyada olup bitenlerden ve kendi sınıflarının sorunlarından haberdar olmalarını sağlamak, seslerini birbirlerine duyurmaktır. Nitekim müdürlerin ve güvenlik şeflerinin hoşuna gitmese de, birçok fabrikada işçilerin bülten dağıtımına karşı gösterdikleri olumlu tepkiler, bülte kendileri işyerlerine ve sorunlarına dair haberleri ilgiyle aramaları, doğru yolda olduğumuzun göstergesidir. Sınıfına duyduğu güvensizlik nedeniyle bazı işçi arkadaşlarımızdan "yapacak bir şey yok, kaderimize razı olmalıyız" sözlerini duysak da, çok iyi biliyoruz ki biz ısrarlı çabalarımızı sürdürdükçe ve sınıf mücadelesinin ateşi kendilerini sardıkça bu işçilerin düşünceleri de değişecektir.

İşçi sınıfının mücadele tarihi, bugün ektiğimiz tohumların birgün yeşereceğini, büyüyeceğini ve emeklerimizin karşılığını eninde sonunda alacağımızı kesin bir biçimde gösteriyor. Yeter ki azimle ve sabırla yürümeye devam edelim. ■

Yaşasın İşçi Dayanışması

■ Gebze'den ÜİD-DER üyesi bir grup işçi

Derneğimiz ÜİD-DER'in *İşçi Dayanışması* bülteninin Ağustos sayısını Hasköy Sanayi Sitesi işçilerine ulaştırdık. Amacımız, patronlar sınıfının amansız saldırılarına karşı dur demek ve sınıfımızın örgütlü mücadelesini öğretilmek. Bu vesileyle bültenimizde yer alan dünya işçi hareketinden gelişmeler, ülkemizde ve bölgemizde yaşanan grevler, direnişler, işten çıkarmalar ve iş cinayetleri haberlerini işçi arkadaşlarımıza ulaştırmak, sorunlarımızın aynı olduğunu ve birlikte mücadele etmemiz gerektiğini paylaşabilmek istiyoruz.

Derneğimiz ÜİD-DER'in Gebze temsilciliğinden işçi arkadaşlarla, 23 Ağustos Cumartesi günü Hasköy Sanayi Sitesinde şapka ve önlüklerimizle bülten dağıtımını gerçekleştirdik. Yaklaşık 2000 işçinin çalıştığı sanayi sitesinde döküm, makine, metal kesim, plastik

ve tekstil atölyeleri bulunuyor. Yoğun olarak genç işçilerin çalıştığı sanayi sitesinde, çalışma saatleri dizginsiz uzuyor ve sayısız iş kazası yaşanıyor.

Sanayinin girişinde yemekhanelerin önünde, işçi arkadaşlarımızın yemeğe geliş saatinde yaptığımız bülten dağıtımını oldukça verimli geçti. İşçi kardeşlerimize bir taraftan bültenimizde yer alan haberlerden bahsettik, diğer taraftan da yaşadığımız koşulları paylaştık. Diğer taraftan onlarla sohbet ederek onları derneğimizin etkinliklerine davet ettik. Yaptığımız kısa ve anlamlı dağıtımımızdan sonra oradan ay-

nıldık. Bültenimize ve bizlere ilgi gösteren, sıcak davranan işçi arkadaşlarımızın yanı sıra sınıflarına olan güvensizliği dile getiren işçiler de oldu. Ama biz sınıfımızın mücadele tarihinden biliyoruz. Bugün ektiğimiz tohumlar yeşerecek, büyüyecek ve bizler emeklerimizin karşılığını almaya başlayacağız. ■

Esas Çitler Beynimizde

■ Ankara Tuzluca'yı'dan bir işçi

17 Ağustos Pazar günü ÜİD-DER'li işçiler olarak Ankara'da çocuklar için bir çizgi film gösterimi yaptık. Kötu koşullarda yaşadıkları çiftlikten kaçmak için örgütlenen tavukların hikâyesini anlatan *Tavuklar Firarda* filmi izledik hep birlikte. Film hem eğlenceyi içinde barındırıyordu hem de bizlere asıl çitlerin kafamızda olduğunu, önce bunları aşmamız ve birlikte çabalamamız gerektiğini vurgulayan mesajlar veriyordu. Film, sürekli yumurtlamak zorunda bırakılan, yumurtlamayınca da kesilmek ve turta yapılarak ölmek istemeyen tavukların, artık bıçağın kemiğe dayandığı noktada örgütlenerek o esareten kurtulmaları ve düşledikleri çitsiz yeşil bir dünyada mutlu bir şekilde yaşamaya başlamalarıyla son buldu.

Çocuklar filminden çok etkilendiler. Film sonrasındaki sohbetimizde çocukların hepsi de tavukların birlikte çalıştıkları için çiftlikten kaçmayı başardıklarını ve eğer tek başlarına kalsalardı turta olmaktan kurtulamayacaklarını söylediler.

Filmde, burjuva ideolojisinin kafamızda yaratmış olduğu engeller yüzünden bu esarete maruz kalışımız yansıtılıyor ve bir araya gele-

rek hayal edilen bütün güzelliklere ulaşmanın imkânsız olmadığı vurgulanıyordu. Ancak filmde geçen bir cümle oldukça etkileyiciydi: "Etrafımızda çitler yok! Çitler beynimizde!" Bizler de biliyoruz ki, beynimizdeki bu çitlerden sadece işçi sınıfının bilimiyle kurtulacağız. Ve bu esareten zincirlerini örgütlü mücadelemizle kıracağız! ■

Ruanda'daki Katliam

■ İkitelli'den bir işçi

UİD-DER Esenler Temsilciliğinin düzenlemiş olduğu bir film etkinliğine katıldım. Çeşitli fabrikalardan gelen işçi kardeşlerimle birlikte izledik. Filmin sonunda film üzerine sohbet ettik. Çok güzel şeyler anlattılar. Güzel bir sohbet oldu. İnsanları en azından kendi kendine düşünmeye sevk etti.

Film 1994 yılında küçük bir Afrika ülkesi olan Ruanda'da yaşanmış olan insanlık dışı bir katliamı anlatıyordu. Yaklaşık bir ay içinde bir milyon insanın nasıl ve neden katledildiğini, bütün dünyanın gözü önünde yaşanan bu katliama insanların nasıl seyirci olduğunu anlatan bir film. İnsanın izlerken bile tüylerinin diken diken olduğu bu film egemen sınıfın kendi çıkarları uğruna insanları nasıl gözden çıkardığını anlatıyordu.

Yıllarca bir arada yaşamış olan Hutular ve Tutsiler, milliyetçilik zehri ile zehirlenerek birbirine düşman hale getirilmiş. Film, çoğunluğu oluşturan Hutuların azınlıktaki Tutsilere yönelik soykırımını ve 1 milyon insanı katledişini anlatıyordu. Peki bu katliam ne için yapıldı? Elbette bu katliamdan birileri kendi hesabına kâr elde etti. Filmde insanları öldürmek için palalar kullanılıyordu. Palalar Çin'den gelmişti. Hutulara başka kim yardım ediyordu? Fransa! Barış gücü adı altında kimler vardı dersiniz? ABD, Belçika vs. Filmi izledikten sonra şunu düşündüm; iyi de bu ülkelerin bu soykırımı ortak olmalarının bir nedeni olmalı? Kendi sermayeleri için ya pazar alanı ya da talan

alanı elde etmek. Sermayedarların hiç de umurunda değildi orada yaşamını yitirenler.

İnsan katliamı Ruanda ile sınırlı kalmadı. Balkan ülkelerinde, Somali'de, Kenya'da, Osetya'da, Lübnan'da, Irak'ta, Türkiye'de ve dünyanın birçok yerinde patronlar sınıfının çıkarları uğruna milyonlarca insan katledildi ve katledilmeye devam ediyor. Katliamda kullanılan palaları, kurşunları, silahları üreten maalesef biz işçiler değil miyiz? Bunları üretirken bizden birilerinin yaşamı elinden alınsın diye mi üretiyoruz? Çinli bir işçi kardeşimiz ürettiği palaların Ruanda'da ya da Kenya'da insanları katletmek için kullanılacağını bilebilir miydi?

Patronlar sınıfı ve onların uşakları bizlerin bilincini öyle bir zehirliyor ki ne yaptığımızın bile farkında olamıyoruz. Onların en önemli silahlarından biri milliyetçiliktir. Bizi bize karşı bu silahla vurmasını çok iyi biliyorlar. Bizlere bir kimlik veriyorlar. Bu kimliğin dışındaki herkesi düşman görmemizi istiyorlar. Oysa içinde yaşadığımız toplumsal yapıda tek anlamlı kimliğimiz var. O da sınıfsal kimliğimizdir. Diğer taşıdığımız kimlikler biz işçi-emekçileri parçalamak için patronlar sınıfının işine yaramakta. Bizim düşmanımız herhangi bir yerde çalışan ya da yaşayan işçi-emekçi kardeşimiz değil patronlar sınıfıdır.

Bu sistemin insanlığa yaşattığı acıların aleti olmak istemiyorsak, insanca bir yaşam istiyorsak, gelecek kuşaklara insanca bir yaşam bırakmak istiyorsak, bütün var olan kimliklerimizi sınıfsal kimliğimizle bütünleştirmeli ve sınıfsal kimliğimizle patronlar sınıfına karşı mücadele etmeliyiz. Gelecek güzel günler biz işçilerin ellerinde!

Yaşasın Marport İşçilerinin Sendikalaşma Mücadelesi

■ Gebze'den bir grup işçi

Geçtiğimiz Cumartesi günü, UİD-DER'in Marport liman işçileri için düzenlediği müzik ve şiir dinletisine Gebze temsilciliğimizden bir grup işçi olarak bizler de katıldık. Amacımız direnişteki işçi arkadaşlarımıza hem moral vermek hem de bugüne kadar sınıfımızın tarihinde edinilmiş mücadele deneyimlerini ve patronlar sınıfının biz işçilerden özenle sakladığı ya da çarpıttığı gerçekleri paylaşabilmektir.

Etkinliğin serbest kürsü bölümünde ilk konuşmayı, 12 yıldır Marport işçisi olan bir işçi kardeşimiz yaptı. Esprili bir dille bizlere, bu yaz gündemde olan ke-ne vakasının ne olduğunu anlatan işçi arkadaşımız, aslında yıllardır bizlerin kanıyla, canıyla, emeğiyle beslenen kenelerin "patronlar sınıfı" olduğunu vurguladı. Ardından söz alan başka bir Marport işçisi, konuşmasında, "12 yıldır İstanbuldayım ve hiç bu kadar güzel bir ortam yaşamadım. 4-5 sene içerisinde çok işyeri değiştirdim ve hep doğruları söylediğim için dokuz köyden kovuldum. Eğer bizler haklarımız için mücadele etmezsek bir gün şerefimizi de kaybederiz. UİD-DER'li arkadaşların bizlerin yanında olarak yaşattıkları bu güzel duy-

gular sayesinde ben de artık bu ailenin bir parçasıyım" diyerek bizlerle duygularını paylaştı.

Bir diğer işçi arkadaşımız ise, "1996 yılından beri bu limanlarda beraber çalışıyoruz. Birçok arkadaşımızın sendika

konusunda bir bilgisi yoktu. Dolayısıyla bu hazırlıksızlığımız patronlar cephesini sevindirdi. Bizlerin omuzlarındaki sorumluluk ve yaşanan maddi sıkıntılar direnişteki arkadaşlarımızın birçoğunun işe geri

dönmesine neden oldu. Yaşanan süreçte 210 işçi arkadaşımız sendikamızın da onayıyla işe geri döndü. Bizler ise dışarıdan desteğimizi sürdürüyoruz. Bugün ilk sendikalı olan biz değiliz, son da olmayaacağız, yaşasın sınıf dayanışması" diyerek mücadele vurgusu yaptı.

Sınıf kardeşlerimizden biri ise konuşmasına bir özeleştiriyile başladı ve şunları söyledi: "Bizler bu mücadelenin başında, bu işi 1-2 hafta içerisinde bitiririz diye düşünüyorduk. Artık şunu biliyoruz ki sendikal mücadele uzun ve çetin bir mücadele. Biz bu yaşadıklarımızdan çok şey öğrendik. Bizler mücadeleyle bu işi başaracağız ve güzel günler göreceğiz."

Söz alan UİD-DER'li işçi arkadaşlarımız ise grev ve direnişlerin bizler için önemine değinerek, patronlar sınıfına karşı örgütlü mücadelenin şart olduğuna vurgu yaptılar. Daha sonra çektiğimiz hataların ardından, her zaman yanlarında olmaya devam edeceğimizi ifade ederek kardeşlerimize veda ettik. ■

Teşekkür

Bir liman işçisi olarak sizleri tanımaktan gurur duydum. İşçi ailesi olarak sizleri unutmayacağız. Bize verdiğiniz desteklerden dolayı teşekkür ederiz.

Bir Marport işçisi

Amerikalı Siyah İşçilerin Sendikal Mücadelesi

İşçi mücadelesinin önemli koldıraçlarından biridir sendikalar. Sendikalar tüm işçilerin üye olabildiği, işçilerin ekonomik ve demokratik haklarını, kazanımlarını savunan kitlesel örgütlenmelerdir. İşçi sınıfı sendika kurma hakkını uzun ve zorlu mücadeleler sonucunda kazanmıştır. Sendikal hakkın kazanılması gibi, işyerlerine sendika sokmak ve patronlara kabul ettirmek de çoğu kez zorlu mücadelelerle olmuştur. Patronlar, dünyanın her neresinde olursa olsun, işçilerin sendikal mücadelesini kırmak için baskı ve şiddete başvurmuşlardır. İşte geçen aylarda UID-DER'in bir etkinliğinde gösterilen **"Sendika"** adlı film de, 1925-1937 yılları arasında Amerikalı siyah işçilerin sendikal mücadelesini anlatıyor.

Türkçeye **"Demiryolu Devrimi"** adıyla çevrilen film, demiryollarında çalışan işçilerinin sendikalaşma mücadelesini konu ediniyor. Dönemin ABD'sinde zenci işçilerin sendika kurma mücadelesi vermesi ve başarıya ulaşmaları düşünülecek şey değildi. Ama bu düşünülecek şeyi, sendikacı ve sosyalist işçi önderi olan Randow ile arkadaşları başardılar.

Her düzeyde ve her türlü ayrımcılık ile karşı karşıya gelen siyah işçilerin verdiği mücadelenin başarıya ulaşması hiç de kolay olmadı. 1 Mayıs ve 8 Mart gibi uluslararası tarihsel mücadele deneyimlerini bayrağına yazmasına rağmen, Amerikan işçi sınıfı içinde beyaz ve siyah ayrımı sürmekteydi. Siyah işçiler hem renklerinden hem de işçi olmalarından dolayı çifte ezilmişlik ve sömürü altındaydılar. Bu olumsuz duruma son verecek işçi mücadelesi de ABD devletinin baskı ve engellemeleriyle karşı karşıyaydı. Filmin ilk karelerinde **"Amerika zenci sendikasına hazır mı?"** sorusuna işçi önderi, **"biz hazırlamadıkça Amerika hiçbir şeye hazır olamaz"** diyerek cevap veriyor. Siyasal, ekonomik ve sosyal haklar kazanmak için patronlar sınıfından hiçbir şey beklenmemesi, belirleyici olanın işçilerin örgütlü mücadelesi olduğu vurgulanıyor filmde.

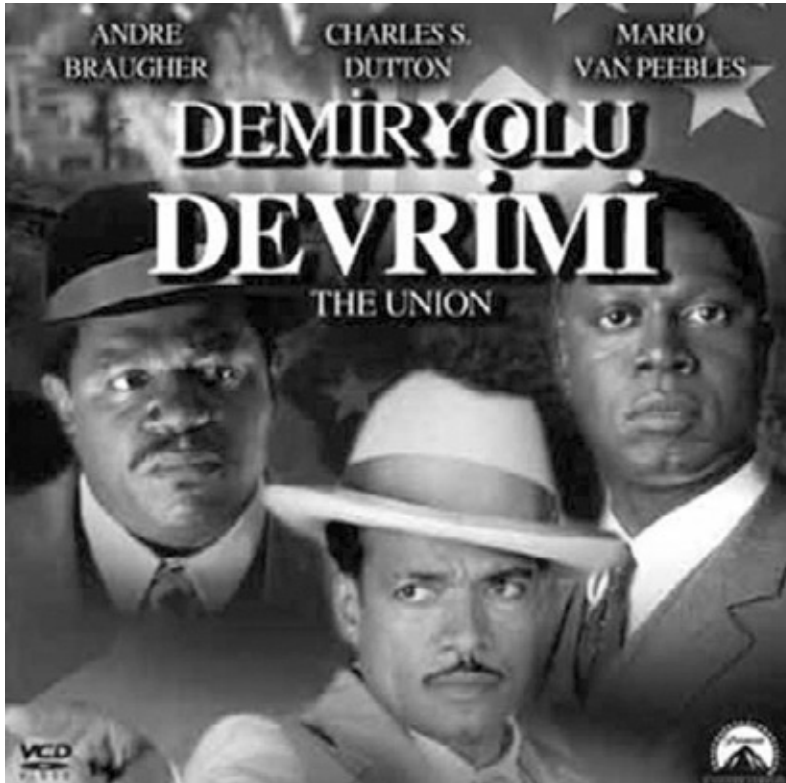
Geçen yüzyılın başlarında demiryolları kapitalist sanayinin can damarıydı. Uçsuz bucaksız topraklar demiryolları sayesinde birleşiyordu. Kitlesel seyahatlerin ve mal taşımacılığının da adresi demiryollarıydı. Demiryolu şirketleri özellikle siyah işçileri çalıştırmayı tercih ediyorlardı. Uzun ve yorucu çalışma karşılığında siyah işçilere çok az ücret veriliyordu. Güvencesiz olan işçiler, siyah olmalarından dolayı da aşağılanıyorlardı. Zengin beyaz yolcular siyah işçileri dö-

vüyor, köpek gibi havlatıyor ve trenden atıyorlardı. Patron ile işbirliği yapan sarı sendika da işçileri korumuyor ve hatta işten çıkarılmaları için talimat veriyordu.

İşçi önderi Randow, örgütlenmenin sorumluluğunu üstlenir. İşçilerin yaşadığı sorunları ele alan, sendikal sorunlara çözümler getiren, sosyalist ve militan yazılarıyla dikkat çeken **Mesajcı** adlı gazetede hareketin güçlenmesinde kilit bir rol oynar. Bir müddet sonra 5000'den fazla siyah demiryolu işçisi arasında sağlam bir birlik oluşur. İşçilerin sarı sendika olan ERP'ye katılmamaları, bahşış aşağılanmasına son vermeleri, siyahların da insan olduğu ve yüksek ücreti hak ettiği düşüncesi işlenir toplantılarda. İşçilerin örgütlenmesinin önüne geçemeyen patron ve adamları, sert yöntemleri devreye sokarlar. İşçileri işten atmak, sendika temsilcilerini dövmek, tutuklatmak, parayla satın almaya çalışmak ve öldürmeye teşebbüs etmek gibi bir dizi saldırı başlatılır. Bu baskı ve engellemelere rağmen yarı yarıya çoğunluğu kazanan siyah işçiler, yine de AFL'den (Amerika İşçi Federasyonu) destek ve yardım alamazlar. Çünkü AFL sınıf işbirliğini, uzlaşmayı, yasaların dışına çıkmamayı ve patronları ürkütmemeyi savunan teslimiyetçi bir sendikal anlayışı temsil etmektedir.

Tüm baskılara, sendika bürokrasisinin ihanetine ve o yıllarda hüküm süren ekonomik krizin ağırlığına rağmen işçi önderi Randow ve arkadaşları mücadeleden vazgeçmezler. Üye sayısını arttırmak için çalışmaya devam ederler. 1933 yılına gelindiğinde 10.000 siyah işçiyi örgütlemeyi başarırlar. Bu uzun mücadelenin sonucunda hükümete de iki maddelik taleplerini kabul ettirirler: Tren yolu yasasının çıkartılması ve kurdukları sendikanın yetkisinin tanınması. ABD hükümeti ve sermaye sınıfı işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kalır ve kazanan siyah demiryolu işçileri olur.

Filmde sarı sendikalar eleştirilip militan bir mücadele yürüten sendikacılar öne çıkartılıyor. Kişisel çıkarların karşısına kolektif işçi çıkarları konuyor. İşbirlikçi sendikaların işçileri her türlü karar mekanizmasının dışında tutmasına karşın, mücadeleyle kurulan sendikada kararlar işçilerin oylarıyla alınıyor. Tüm bu açılardan film, sendikal planda örnek alınması gereken bir mücadele hattı sunuyor. Sendikalarda militan sınıf sendikacılığını egemen kılmaya çalışan UID-DER, önümüzdeki dönemde bu ve benzeri işçi filmlerini göstermeye devam edecek. ■

Ford Fabrikasında İşçi Kıyımı!

■ Aydınlı'dan bir metal işçisi

Eylül ayının başlarında **Ford firması** üretiminin %33'ünü Türkiye'den Polonya'ya kaydırıldığını açıkladı. Bunun sonucunda **Gölcük'te üretim yapmakta olan Ford fabrikasında** işçi kıyımı başladı. Geçtiğimiz hafta başlayan işçi kıyımında **250 arkadaşımız** işinden oldu. Bunlar sadece başlangıçtı. Ford fabrikasında kanımızı emenler bununla yetinmeyeceklerini gösterdiler ve Ford bünyesinde toplam **1250 işçi** arkadaşımızın iş aklının feshedileceğini açıkladılar.

Ford fabrikasına üretim yapan yan sanayilerde de işçi çıkarmalar başladı. Benim çalıştığım fabrika da üretiminin %70'ini Ford'a yapıyor. **Eylül ayının sonuna**

kadar 50 işçi arkadaşımız işten atılacak. Bunun sebebi olarak da ana firmaların siparişlerinin düşmesi gösteriliyor.

Kapitalist sistem her kriz döneminde olduğu gibi bugün de krizin faturasını bizlere çıkarıyor. Eylül ayının başında 13 işçi arkadaşımız işinden oldu. Kendileri

kârlarından zarar ederken hep beraber ağlaşan ve duygu sömürsü yapıp bizleri kandıran patronlar, bize kemerimizi daha çok sıkmamızı öneriyorlar. Patron, krizin yakın zamanda aşılacağını ve işçileri tekrar işe alacağını söyleyerek bizleri aldatmaya devam ediyor.

Biz işçiler, **kapitalist sistemin krizinin faturasını patronlara ödetmeliyiz**. İşten atılan işçi arkadaşlarımızın yanında yer alıp onlarla birlikte mücadele etmeliyiz. ■

Devlet Malzeme Ofisinde Sorunlarımız

■ DMO'dan bir matbaa işçisi

Ben Devlet Malzeme Ofisinde 10 yıldır çalışan bir işçiyim. DMO devlet sektöründe yer alan bir matbaa fabrikasıdır. Diğer tüm sektörlerde olduğu gibi bizim işyerimizde de birçok sorunlar yaşıyoruz. Bazı arkadaşlarımıza neredeyse **vizite kâğıdı** dahi vermiyorlar. Devlet işi olduğu için işyerinde kaybolan herhangi bir malzemeden işçiler sorumlu tutuluyor. **Hırsız muamelesi görüyoruz**. İşçi memur ayrımı oldukça fazla yapılıyor. Bir türlü ortak biçimde duramıyoruz. Aynı şekilde işçi arkadaşlarımızın arasında da ayrımlar var. Özellikle de bilinçsizliğimizden kaynaklı olarak din tartışmaları üzerine yapılan **gruplaşmalar** ortaya çıkıyor. Namaza giden arkadaşlar gitmeyenleri tuhaf karşılıyor, uzaylı olarak görüyor. Oysaki bizler bu ayrımların tuzağına düşmeden patronların bizlere neler yaptığını görmeliyiz. Bizim paralarımızı yatırım adı altında iktidar yandaşı şirketlere peşkeş çekiyorlar. **Bozuk makineleri** fabrikaya dolduruyorlar. Fabrika 2 yıl sonra taşınacak olmasına rağmen yatırım adı altında çöpe atılan paranın haddi hesabı yok.

Bizlerin bu sorunlara karşı duyarlı olmamız lazım. Bilinçlenmemiz için bizim sorunlarımızı anlatan, haklarımızı öğreten, mücadeleyi örgütleyen ÜİD-DER'e katılmamız ve işyerlerimizde sendikal mücadelemizi yükseltmemiz lazım.

Tersanelerde Ağır Çalışma Koşulları Devam Ediyor

■ Pendik'ten bir tersane işçisi

Bugünlerde tersanelerde denetimler daha sık yapılıyor. Ancak denetimlerin sıklaşmasına rağmen çalışma koşullarımızda **hiç iyileşme yok**. Hatta bıraktık iyileşme olmasını koşullar her geçen gün **daha da zorlaşıyor**. Çok ağır koşullarda çalışmamızın üstüne bir de **fazla mesai** eklenince adım atacak halimiz kalmıyor.

Gece mesaiyi Çalışma Bakanlığı tarafından yasaklanmış olmasına rağmen aylık mesaimiz 150-200 saati buluyor. İşlerin çok yoğun olduğu gerekçesiyle **yıllık izin hakkımızı kullandırtmıyorlar**. Hem yıllık izinlerimizi kullanamıyoruz hem de üstüne üstlük fazla mesailerde canımız çıkıyor. **Kaldığımız fazla mesailer birkaç saat değil, en az 6 saatten başlıyor ve 24 saate kadar çıkabiliyor**. Çalışma saatini de eklersek 24-36 saat kesintisiz çalışmış oluyoruz. Fazla mesailerin hepsi kayıt dışı tutuluyor. Bu yüzden fazla mesaiye kaldığımız sırada iş kazası geçirmemiz halinde "Senin bu saatte evde olman gerekmiyor muydu? Ne işin var burada?" deyip bizi rahatlıkla suçlayabiliyorlar.

Biz işçiler kendi haklarımızı savunmazsak, bizim yerimize başkası savunamaz. Eğer biz işçiler örgütlü bir şekilde sesimizi çıkarmazsak patronlar bizi kaale bile almazlar. Ama örgütlü olursak karşımızda tir tir titrerler. ■

Brillant'ta Dizginsiz Sömürü

■ Kıraç'tan bir tekstil işçisi

Ben iki yıldır İstanbul'dayım ve **Baydemirler** (Brillant) fabrikasında dokumacı olarak çalışıyorum. Düne kadar hayat bana hep toz pembe geliyordu. Beraber çalıştığım işçiler yaşam koşullarından dert yaniyorlar ama ben aldırış etmiyordum. Fakat aylar geçtikçe hayatın zorlukları karşıma çıkıyordu teker teker. "Ben de mi ilerde böyle dert yanacağım?" diye kendimi sorgulamaya başladım. Verdikleri üç kuruş parayla karnımız zor doyuyor, sosyal hakkımız zaten bitmiş, yarınlarmız böyle mi olacak? Biz böyle konuşmazsak, ses çıkarmazsak, her denilene boyun eğsek, patronlar hep sömürecek bizi. Ben kendi hakkımı arayamayacak kadar aciz olmadığımı düşünmeye başladım.

Ben Baydemirler'e girdiğimde aylıklarımız ayın 15'inde, mesailer ise aylıklardan ayrı veriliyordu. Ücret bordromuzda mesai saatimiz gösterilmiyordu. Arkadaşlarım sırf **pazar mesaisine gelmedikleri için işten çıkarıldılar**. Çok çalışıyorduk, arkadaşlarım buna tepki olsun diye pazar mesaisine gelmemişlerdi. O an kafamdan şu geçti; bu kadar

bu işyerine emek vermişlerdi, fakat patron bir anda onları silip attı. Anladım ki işçiye değer verilmeyormuş. Sonra aylıklarımızı ayın 20'sinde, mesailerimizi 27'sinde vermeye başladılar. Biz patronların baskılarına rağmen küçük eylemler yapıyorduk. Ama

bu eylemler **küçük olduğu için sesimiz fazla çıkmıyordu**.

Aylıklarımızın daha da geciktirilerek 26'sında verileceğini öğrendiğimizde **B vardiyası iş yavaşlattı**. Fakat müdür iş yavaşlatan 70 işçiyi ciddiye almamıştı. "Kimseye açıklama yapmam" demişti. Buna tepki gösteren işçi arkadaşlarım, herkese **"iş bırakacağız"** diye duyurmuşlardı. B vardiyası içeri

girmedim. A vardiyası da fabrikanın önünde bekledi. Yaklaşık **500 kişi** vardık. İlk defa bu kadar kalabalığı bir arada gördüm. Fakat ne istediğimizi bilmiyorduk. İlk önce fabrika müdürü bizi ikna etmeye çalıştı. Onu kimse dinlemedi: "Patron gelsin, sen kimsin" diye bağırıp yuh çektik. Bu arada patron geldi derdimizi anlattık, **"aylıklarımız geç verilmesin"** dedik, bordomuzda hem aylığımızın, hem mesaimizin yazılmasını ve bir de biraz daha insanca yaşayabileceğimiz zammı istedik. Bunların hiçbirini kabul etmedi. Bize "ayın 20'sinden önce maaşlarınızı veremem" dedi ve çekip gitti. Bunun üzerine 500 kişiden 350'ye yakın işçi itiraz etti. **"İşbaşı yapmayacağız"** diye fabrika önünde bağırmağa başladık. Patron bize kızarak yanımıza gelip "buradakilerin çıkışını ve tazminatlarını veriyorum, işten çıkartıyorum" dedi. "Her şey bu kadar kolay mı?" dedim kendi kendime. Patron C vardiyasının servislerini göndermeyip, fabrikada çalışmayı durdurdu. Çeşitli sendikalar, özellikle **Teksif sendikası** fabrikaya geldi. İşçilere haklarını okudular, işçilere yardımcı oldular. Patron, sendikanın önüne geçebilmek için **aynı fabrika içindeki işçileri farklı işyerlerindeymiş gibi gösterip**, işçileri parça parça ediyor. Bu yüzden daha önceki sendikalaşma girişimleri başarısız olmuş.

Sabrı taşan işçiler teker teker çıkışlarını istemeye başladılar. Müdürler işçileri ikna etmeye, işe geri döndürmeye çalıştılar, başaramadılar. O gün akşama kadar fabrikanın önünde direniş oldu. Tam 24 saat fabrikadaydım. Hep birlikte ertesi gün yine fabrikanın önünde toplanma kararı aldık. Yaklaşık **300 kişiden oluşan bir grup** vardı. **Çoğunluk çıkışını alıp bu yerden kurtulmak istiyordu**. Ama bilmiyorlardı ki her yer aynı. Ben bunu ÜİD-DER'li kardeşlerimi tanıyınca anladım. **Buradan çıkmanın çözüm olmadığını, mücadele etmemiz gerektiğini bize anlattılar**. Ben önceden ÜİD-DER'li kardeşlerimin anlattığı fikirlere karşı biriydim. Ama sonra onların ne kadar haklı olduklarını gördüm. Hak aramak için gerçekten kararlı olmamız ve birlikte hareket etmemiz gerektiğini anladım. Ve ÜİD-DER'i tanıdım ve ÜİD-DER'de işçi kardeşlerimi tanıdım. İnanın çok mutlu oldum. İnsanın yanında birisi ve **birliktelik varsa o insan her zaman kazanır**. Bu düzen böyle gitmez. Bu düzenin tekerine çomak sokma vakti geldi. Eğer bu düzeni yıkmak istiyorsak birlik olmamız ve işçi haklarını bilmemiz şarttır.

Kahrolsun sömürü düzeni, patronlara göstereceğiz en kötü günleri!

Kent Gıda'da İş Kazaları

■ Kartal'dan bir gıda işçisi

Kent Gıda fabrikasında geçen hafta iki iş kazası meydana geldi. İş kazasının birinde işçi arkadaşlarımızdan biri prese elini sıkıştırırken, diğerinde işçi arkadaşın kafasına demir düşmesi üzerine kafası yarıldı. Pansumanı yapıp iş kazası raporu tutulan işçi arkadaşımıza 4 gün izin verildi. İşverenin tutumuyorsa ibret vericiydi. İşveren temsilcisi yap-

tığı konuşmalarda "Bu kazalarda bizim değil sizin suçunuz var. Bundan sonra iş kazası geçirenin gözünün yaşına bakmam, direkt kovarım!" diyerek iş kazalarının suçunun bizim olduğunu söylüyordu. Oysa hem Kent Gıda'da hem de diğer fabrikalarda çalışma temposunun yoğunluğu ve ekonomik sıkıntılar bizleri öyle bir duruma getiriyor ki, dikkatli olabilmemiz neredeyse olanaksız hale geliyor.

İş kazalarının sorumlusu biz değil kapitalist sömürü düzenidir. İnsanca yaşamak istiyorsak kapitalizmi yok etmeliyiz, o bizi yok etmeden. ■

İşçiler, Misafirler ve Onurumuz

■ Bakırköy'den bir güvenlik işçisi

Ben İstanbul'un önde gelen bir alışveriş merkezinde güvenlik işçisi olarak çalışıyorum. Bu alışveriş merkezinde çalışan işçilerle, alışveriş merkezine gelen müşteriler (patronların tabiri ile misafirler) arasında **muazzam bir çelişki var**. Sınıfsal çelişkiler o kadar ortada ki bizi insan olarak bile görmüyorlar. **Sıcağın altında çalışıyoruz** ama hâlâ kıyışık formaları kullanıyoruz. Uzun kollu gömlekler giymek zorundaymışız, çünkü gelen "misafirler" kolumuzdaki **kıldardan bile rahatsız** olabilirlermiş! **12 saat ayakta** çalışıyoruz. Vardiyalı bir işyeri burası; gecemiz gündüzümüz birbirine karışıyor. 2 gün gündüz, 2 gün gece çalışıp 2 gün de tatil yapıyoruz. Uyku saatlerimiz hiçbir zaman düzenli olamıyor. Bu da hayatımızı, ilişkilerimizi düzene sokamamıza, sürekli olarak yorgun olmamıza, algı seviyemizin düşüp dikkatli olamamamıza neden oluyor. Ve bu şekilde hayatımız yok olup gidiyor.

Bilinçsiz ve örgütsüz olduğumuzdan haklarımızı bilemiyor, bilsek bile koruyamıyoruz. İşyerine girerken iş sözleşmesinde, yasal olan 8 saatlik iş gününü 12 saate çıkartıp, aradaki 4 saati de **"fazla mesai olarak"** dayattılar. En ufak bir hatamızda, bizi istifaya zorluyorlar. Bilinçsiz olan iş-

çi arkadaşlarımız da bu basınca dayanamayarak istifasını imzalayabiliyor. **Bir işyerinden istifa etmek demek o işyerindeki var olan bütün hakları patrona gönüllü olarak vermek anlamına gelir**. İşçiler birbirlerine cimrilik yaparken istifalarını imzalayarak patrona bayağı bir cömertlik yapmış oluyorlar. İşçiler için işten kovulmak **onur kırıcı** bir durum olarak görülmektedir. İstifa etmeleriyle aslında patronun ekmeğine yağ sürmektedir.

Ben UID-DER'e gelmeseydim ve bana kendi haklarım anlatılmasaydı ben de yaşadığım olaylar karşısında doğru tutumlar alamayacaktım, olayları doğru yorumlayamayacaktım. İşçi arkadaşlarıma doğruyu anlatamayacaktım. İşçi sınıfının **üretimden gelen gücünün** farkında olamayacaktım. İyi ki varsınız dostlarım... ■

Asgari Ücret Yalanı

■ İMES'ten bir matbaa işçisi

Artık asgari ücretin ne kadar olduğunu kimse bilmiyor. Asgari ücretle çalışan işçiler bile bilmiyor! Peki asgari ücret ne kadar? 503 YTL mi, yoksa 457 YTL mi? Çok değil 8 ay önce hayatımıza giren asgari geçim indirimi aldatmacası sayesinde gerçek asgari ücreti hemen unuttuk.

Geçen yıla kadar yaptığımız alışverişlerin fişini topluyorduk ve yıl sonunda bir miktar vergi iadesi alıyorduk. Hiçbiri-miz bunu devletin bir kıyağı olarak görmüyorduk. Çünkü zaten yaptığımız harcamalardan alınan katma değer vergisinin bir miktarının bize geri dönüşüydü bu. Yani kendi paramızdı. Sonra yeni bir düzenleme getirileceği söylendi. Artık fiş toplamamıza gerek kalmayacaktı çünkü yıl sonunda toplu olarak aldığımız para 12 aya bölünerek her ay bir miktarı verilecekti. Bunun için de burjuvazinin uzmanları çalıştılar uğraştılar ve sonunda bir rakam belirlediler. Gelirimiz ne olursa olsun bekârlar ve çocuksuz evliler aylık 46 YTL, çocuklular ise çocuk başına eks-

tradan 7 YTL alacaktı. Asgari ücret alanlar için yıl sonunda toplu para almakla aya bölünmesinde pek bir fark yoktu. Hatta daha iyi bir miktar olduğu da söyleniyordu. O yüzden çoğumuz biraz memnun veya yorumsuz karşılamıştık yeni durumu.

Gelin görün ki aradan bir yıl bile geçmemişken bu asgari geçim indiriminin ne işe yaradığı anlaşıldı. Artık asgari ücret telaffuz edilirken asgari geçim indirimini eklemeyi ihmal etmiyor medyamız. Akıllıya kırk kere deli derlerse o da kendini deli sanırmış. Bize de kırk kere asgari ücretin asgari geçim indirimi dahil 503 YTL olduğunu söylediler. Şimdi artık ki-me sorarsanız asgari ücretin 457 YTL olduğunu unuttuğumuzu. Yoksulluk sınırının 2000 YTL'yi geçtiği, açlık sınırının ise 800 YTL'nin üzerinde olduğu bir dönemde şüphesiz 503 YTL çok komik bir rakam olarak kalıyor. Ama 457 YTL rakamından daha iyi görüldüğü kesin! Yani ücretimizin 46 lirasını biz kendimiz ödüyoruz!

İşin bir de asgari ücret almayanlar

için olan boyutu var. Pek çok fabrikada bu yıl yapılan zamlar oran olarak çok düşük kaldı. Ancak işverenler de asgari geçim indirimi için verilen parayı işçiye verdikleri ücrete dahil edip telaffuz ettiklerinden yapılan zamların düşüklüğü o kadar da göze batmadı.

Önce ölene kadar bizi sömürmek için emeklilik yaşımızı 65'e çıkardılar. Sonra işsiz kaldığımızda bir nebze olsun bizi rahatlatacağını düşündüğümüz işsizlik paramıza el koydular. Patronların ödemesi gereken sigorta primini işsizlik fonundan keserek bizim paramızı patronlara peşkeş çektiler. Şimdi de yine bizim paramızı bize lütufmuş gibi veriyorlar. Her seferinde de televizyon, internet ve gazeteleri aracılığıyla bizi öyle bir bombardımana tutuyorlar ki, nerdeyse bir gün öncesini unutacak konuma geliyoruz.

Ezenler ve ezilenler olduğu sürece onların yalanları bitmeyecek. Patronlar sınıfının ve onun devletinın yalanlarına kanmamak bizim elimizde. Yeter ki sınıfımızı bilelim ve kendi safımızda örgütlenelim. ■

Saldırıları Bitmek Bilmiyor

■ Ankara Sincan'dan bir kadın işçi

Yaklaşık **450 işçinin** bulunduğu bir metal fabrikasında çalışıyorum. Patron çoğu işçinin yıllık izinde olmasını da fırsat bilerek baskıcı uygulamaları bir bir hayata geçirmeye başladı. İlk etapta sabah 10'daki 15 dakikalık **çay molamızı kaldırdı** ve öğle molasına ekledi. Sadece 15.30'da **bir mola hakkımız kaldı**, ancak bu sefer de çay dağıtımını durduruldu. Molanın kaldırılma gerekçesi olarak ise şunlar sıralandı: Mola sonraları işçilerin bant başına geç gelmesi, işe adaptasyon sorununu yaşamaması, böylece de en az **5 dakikanın** boşa harcanması, makinelerin kısa süreli kapanıp açılmasının makinelerin verimini düşürüyor olması! Patrona göre bizler aralıksız 4-5 saat ayakta çalışabilecek durumdayız ve makineler asla kapatılmamalı. Hem patron ne de olsa o süreyi öğle yemeği molasına eklemişti, dolayısıyla hakkımızı çalmış falan olmuyordu!

Saldırıları bununla da bitmedi. Su içtiğimiz plastik bardaklar görüntü kirliliği yaratıyor bahanesiyle kaldırıldı ve yerine metal bardaklar kondu. 450 işçiye sadece 20 tane metal bardak düşüyor ki, bu kadar az bardaktan bu kadar çok kişinin su içmesi sağlığımız açısından da çok riskli. Ama patronların bizim sağlığımızı düşünmeye niyetleri yok. Olsaydı zaten bizlere kuyu suyu içirmezlerdi. Fabrikada birçok arkadaşımız gerek **icitiğimiz sudan** olsun gerekse de yemeklerden olsun birçok defa **zehirlendi**. Ancak bunlar hiçbir şekilde önemsenmediği için önlem almaya da gerek duymadılar, sorunun düzeltilmesini talep ettiğimizde de bizlere **evden hazır içme suyu getirin** denildi. Bütün bunların ardından patron, altı ayda bir yaptığı sadaka tutarındaki **zamları da geri çekti**. Üstelik fazla mesai paralarını almaya giden arkadaşlar **ücretlerinden 25 YTL'lik bir kesintinin** yapıldığını gördüler. Bunun için kendilerine herhangi bir açıklama da yapılmamıştı.

Tüm bu saldırılar peş peşe geldi ve fabrikada işçi sayısının en az olduğu dönemde, yani toplu yıllık izinlerin kullanıldığı dönemde yaşandı. Buna rağmen Müdür bizlere "bu aralar çok yavaşladınız, artık silkinin ve canlanın" dedi. Biz de ona molanın kaldırılmasından dolayı çok yorulduğumuzu ve öğlene kadar zor ayakta durduğumuzu söyledik. Buna da "siz ya geceleri uyumuyorsunuz ya da tembelsiniz ki çalışmıyorsunuz, ayakta duramıyorsunuz" diyerek yanıt verdi.

Ne yazık ki bir iki kişiden fazla kimseden ses çıkmayınca üretim müdürü böyle pervasızca konuşabildi. Bizler eğer en azından orada bulunan 50 kadın olarak hep birlikte sesimizi çıkarabilseydik böyle aşağılayıcı sözler edemez, davranışlar sergileyemezdi. Tüm bu olayların başından beri arkadaşlarla konuşuyoruz ve hepsi bu yaşananlardan şikâyetçi. Herkes çalışma koşullarının ne derece zorlaştığından dem vurup duruyor, ama toplantıda konuşmaya gelince kimseden ses çıkmıyor. **Çoğu işsiz kalmaktan korkuyor**. Çünkü bir aileleri var ve para kazanmak zorundalar. Bir kısmı ise çözümü işten çıkıp

başka işyerlerinde arama derdinde. Oysa bütün işyerlerinde patronlar işçi sınıfı üzerinde benzer saldırıları yürütüyor. **Çözüm, bu fabrikadan çıkıp başka bir yerde işe başlamak değil**. Çözüm, çalıştığımız fabrikada bu koşulların düzeltilmesi için **örgütlü bir mücadele** yürütmektir. Ancak işçi sınıfı örgütlülüğünden o kadar yalıtık tutuluyor ki 5 kişi bir araya gelip işyeri sorunlarından dahi söz edemiyor. Tek tek sesimizi çıkarmamız, kaybedilen haklarımızın geri alınmasında hiçbir etkiye sahip değil. Bizler ancak örgütlü bir şekilde mücadele edebilirsek haklarımızı kazanabilir ve insanca yaşayabiliriz. Çünkü işçi sınıfı ya örgütlüdür ve her şeydir ya da örgütsüzdür ve hiçbir şeydir! ■

Yıllık İzinlerimize Sahip Çıkalım!

■ Tuzla'dan bir metal işçisi

Her sene yaz döneminde işyerlerimizde yıllık izinleri bekleriz. Yasalarda belli olmasına rağmen bu sene de işyerlerimizde yıllık izin süresinin ne kadar olacağı hatta olup olmayacağı üzerinden bir tartışma yürüyor. Patronlar birçok işyerinde hakkımız olan yıllık izinlerimizi elimizden almak üzere saldırıya geçmiş durumdadır. Aslında her sene, ola ki izinlerimizi almayı başarsak bile, patronların keyfine göre izinlerimizi bazen zorunlu olarak bir hafta kışın, bir hafta yazın kullanmak zorunda kalıyoruz. Bizi durup dinlenmeksizin çalıştıran ve bizim sırtımızdan yaşayan bu asalaklar, ne zaman dinleneceğimize de keyiflerince karar veriyorlar.

Bir yandan esnek çalışma adı altında pervasızca saldırıyorlar diğer yandan hayatlarımıza keyiflerince müdahale ediyorlar. Yılın neredeyse her günü çalışıyorsunuz. Buna rağmen senede toplam 15 gün izniniz var. Bunu da nasıl üretime endekslilik olarak kullanım politikalarıyla bize zehir etmeye çalışıyorlar. Her sene biraz olsun dinlenebilmek için dört gözle izin dönemlerini bekliyoruz.

İzin kullanmak istiyoruz dediysek yanlış da anlaşılmasın. Öyle patronlar gibi lüks otel ve yatlarda tatillere gitmekten söz etmiyorum. İnsan vücudunun biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğundan söz ediyorum. Bizi bir robot gibi görüp, yağımızı değiştirip çalıştırmaya uğraşıyorlar. Tüm diğer kazanımlarımız gibi yıllık izin hakkımızın da gasp edilmemesi için mücadele etmeli ve örgütlü bir biçimde karşı koymalıyız. Hem çalışma saatlerimizin azaltılması ve yaşamaya zaman kazanabilmek hem de kısacık yıllık izinlerimizin daha uzun olmasını sağlamak, izinlerimizi ihtiyaç duyduğumuz zamanlarda kullanabilmek için mücadele etmeyi önümüze koymalıyız.

Hak verilmez alınır. Biz de, gasp edilmiş kazanım ve haklarımızı geri alıp yeni haklar için mücadeleye atılmıyız. ■

sahibi ve yazı işleri müdürü: UID-DER adına Bayram Yılmaz • yönetim yeri: Prof. Ali Nihat Tarlan Cad. Eryılmazlar Sok. No:2/22 İçerenköy-İstanbul

Esenler temsilciliği: Turgut Reis Mah. Karaosmanoğlu No:26 Esenler • Gazi temsilciliği: 75. Yıl Mah. 1339. Sok. Ürek Apt. No:53 Gaziosmanpaşa

Gebze temsilciliği: Hacıhalil Mah. İsmetpaşa Cad. Hüseyin Demir İşmerkezi K.6 D.154 Gebze • Tuzla temsilciliği: Tepe Durağı, Osmangazi İ.Ö.O. Karşısı Aydınlı

tel: (0 216) 572 41 52 • www.uidder.org • e-mail: iletisim_uid@uidder.org

Baskı: Berdan Matbaası Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok 215 Topkapı-İstanbul tel: (0 212) 613 12 11 • Fiyatı: 0,50 YTL

Sermaye Düzeninden 12 Eylül'ün Hesabını Sormak İçin Mücadeleye!

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin üzerinden tam 28 yıl geçti. Aradan 28 yıl geçmiş olmasına rağmen, 12 Eylül rejiminin etkileri hâlâ sürüyor; hâlâ sermaye düzeninden ve darbeyi gerçekleştiren generallerden 12 Eylül'ün hesabı sorulabilmiş değildir.

12 Eylül darbesiyle kurulan **faşist rejimin amacı**, yükselen devrimci işçi hareketini ezmek ve **işçi sınıfını hizaya sokmaktır**. İşçi sınıfının yükselen devrimci mücadelesini ezmek için, sermaye düzeni sivil ve resmi kontrgerilla güçlerini harekete geçirerek katliamlar yaptırmış, provokasyonlar tezgâhlatmış ve böylece askeri darbeye ortam hazırlamıştır. Bu hazırlık evresinden sonra, generaller öncülüğünde ordu, sermaye düzenini kurtarmak için yönetime el koymuştur.

Darbenin başında bulunan Genelkurmay Başkanı Kenan Evren, "asayiş sağlamak üzere" darbe yapıldığını açıklıyor ve **grevde olan işçilere işbaşı yapmaları** çağrısında bulunuyordu. Böylece askeri darbenin asıl **hedefinin örgütlü işçi sınıfı** olduğu ortaya konmuş oluyordu. 12 Eylül'de kurulan faşist rejimin ilk işi, on binlerce grevci işçinin **grev çadırlarını söktürmek**,

grevleri bastırmak ve yasaklamak oldu. İşçi sınıfının neredeyse tüm siyasal ve sendikal örgütleri **dağıtıldı**, yöneticileri tutuklanarak cezaevine atıldı. İşçi ve sosyalist basın tümüyle susturuldu ve kitaplar yasaklandı.

Yüz binlerce insan sorgulandı, on binlercesi tutuklandı, on binlercesi yurt dışına kaçtı, on binlercesi işkence

tezgâhlarından geçirildi, onlarca ya idam edildi ya da sokak ortasında vuruldu ve bir o kadarı da sakat bırakıldı. Toplum

tam anlamıyla korkutulup sindirildi; her türlü hak ve özgürlüğü yasaklayan koyu bir diktatörlük kuruldu.

TİSK, MESS ve TÜSİAD gibi patron örgütleri bu faşist darbeyi sabırsızlıkla bekliyorlardı. Daha 11 Eylül günü Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Halit Narin, "**DGM'ler kurulmadan üretim artmaz!**" diyordu. İşçi hareketinin bastırılmasıyla sermaye sınıfı hedefine ulaşmış oluyordu. Sermaye sınıfının temsilcileri darbeyi sevinçle karşıladılar; darbeden sonra Halit Narin, "**Bugüne kadar onlar güldü, şimdi ağlama sırası onlarda!**" diyordu. Büyük sermayenin ağababası Rahmi Koç da "**Askeri yönetimin zamanında ve doğru kararlar almasıyla çok değerli zaman tasarrufu sağlandığını**" söylüyordu. Daha sonra liberal ve demokrat pozlar takınan Turgut Özal ise, işçi düşmanı 24 Ocak programını kastederek "**12 Eylül olmasaydı bu ekonomik programın neticelerini alamazdık!**" diyordu.

Toplum pasifize olduğu için faşist diktatörlük, 12 Eylül rejimini kalıcı hale getirecek anayasal değişikliği rahatlıkla hayata geçirdi. **1982 Anayasasıyla demokratik hak ve özgürlükler alabildiğine kısıtlandı**, siyasal ve sendikal örgütlenmenin önüne duvarlar örüldü. "Genel grev"i telaffuz etmek ya da bir işçi eylemini bu şekilde adlandırmak dahi suç sayıldı. 1983 yılına kadar hiçbir grev yapılamadı ve yapılan her **grev girişimi ise şiddetle bastırıldı**. Aynı yıl sendikalar kanunu tümüyle değiştirilerek yürürlüğe sokuldu. 2821 sayılı kanunla işyeri ve işletme sendikacılığı, bölge sendikacılığı ve federasyonlar yasaklandı. Sendikaların yalnızca iş kolu esasına göre kurulabileceği zorunlu hale getirilirken, bir de buna **%10 iş kolu barajı** eklendi. Kurulan faşist rejim işçi sınıfının ekonomik ve sosyal kazanımlarını önemli ölçüde tırpanladı ve sermaye sınıfı muazzam bir büyüme kaydetti.

Siyasal ve sendikal örgütleri dağıtıldığı için, işçi sınıfı aktarma kayışlarından yoksun kalmış ve geçmişin mücadele deneyimlerini genç kuşaklara aktaramamıştır. Bundan ötürüdür ki, 12 Eylül'ün ne olduğunu ve toplumda ne büyük tahribata yol açtığını, bugün işçi sınıfına ve onun genç kuşaklarına kavratmak büyük önem arz ediyor. Sermaye düzeninden ve darbeyi yapanlardan 12 Eylül'ün hesabını sormak işçi sınıfının boynunun borcudur. 12 Eylül rejiminin topluma giydirdiği deli gömleğini tam anlamıyla parçalayacak olan işçi sınıfının mücadelesidir. 12 Eylül'ün sorumlularını sanık sandalyesine oturtmak, demokratik hak ve özgürlükleri genişletmek için mücadeleye!

12 Eylül faşizminin hesabını örgütlü işçi sınıfı soracak!

